

número
29

LLETRES VALENCIANES

REVISTA DEL LLIBRE VALENCIÀ

Ultimàtum a la Terra

El metge, escriptor i científic Salvador Macip ens sorprén amb una novel·la entretinguda i alhora reflexiva sobre la condició humana, *El joc de Déu*, una novel·la que, sota l'aparença inofensiva de la comèdia, llança una invectiva demolidora contra l'anhel desmesurat de poder i els perills de la corrupció.

EL JOC DE DÉU

SALVADOR MACIP

COL·LECCIÓ «L'ECLÈCTICA», 190

223 PÀGINES / 978-84-9824-712-1 / 15,95 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2010

Hi ha novel·les que exigeixen un pacte implícit entre el lector i l'escriptor. Em referesc a les novel·les que demanen un lector predisposat a jugar, o siga, a llegir, amb unes regles diferents de les que regeixen la lògica de la realitat. El lector, davant d'aquesta cruïlla, té dues opcions ben definides, però excloents: o bé abandonar el llibre de manera immediata, a la primera pàgina, o bé capbussar-se de ple en el joc literari que li proposa l'autor. Que el lector decideisca endinsar-se en l'univers de la novel·la dependrà, en gran mesura, de la perícia del novel·lista i de la seua capacitat de seducció. Dificilment podríem gaudir de *La metamorfosi* de Kafka o dels contes de Calders si no acceptàvem que Gregor Samsa pot convertir-se en un escarabat de la nit al matí o que un raspall de dents pot ser, i de fet ho és, un gosset simpàtic i juganer. Comptat i debatut, el pacte consisteix a deixar-se arrossegar per camins incerts sota el guiatge de l'autor. Aquest és, al meu entendre, l'esforç principal que requereix una novel·la com ara *El joc de Déu*.

El joc de Déu conta la història de Sherman, un jove estudiant d'una raça ètnica minoritària als Estats Units que malviu en un pis de lloguer a Harlem i que, de colp i volta, experimenta un encontre fortuït amb un personatge mis-

teriós que diu ser Déu. Sense a penes temps perquè Sherman recupere l'alé, Déu li encomana una missió que haurà d'acomplir de manera forçosa: salvar el món d'una destrucció imminent provocada per una reacció nuclear d'un abast inimaginable. Per a abordar aquesta empresa tan complicada, Sherman només tindrà l'ajuda providencial de Déu i l'ajuda circumstancial i interessada de Vivian, la xica dels seus somnis, que, a la fi, acabarà donant-li l'empenta necessària per portar a terme la missió. Tot i ser una comèdia trepidant i, com ja hem apuntat abans, del tot irreverent, Macip ens ofereix una caricatura esmolada de la condició humana, de les seues passions més baixes i dels seus anhels més abjectes. En el fons, *El joc de Déu* és una denúncia de les misèries humanes que fa aflorar la lluita despietada pel poder i els diners.

Podem afirmar que *El joc de Déu* és, si no una raresa dins el nostre panorama literari, sí una novel·la poc usual. No debades, escassegen en la nostra literatura les narracions que conjuguen amb eficàcia la ciència ficció i l'humor. Aquesta barreja d'ingredients mereix, si més no, que la novel·la de Salvador Macip no passe desapercibuda.

□ Salvador Ortells Miralles
Lletres Valencianes, nº 29